

et af Skovens vilde Dyr springe frem fra Buskene langs Stien for at kaste sig over dem, eller de kunde være smulede over det paa deres Vandring.

Da de naaede Indbegningerne, laa hele Landsbyen i Mørke, alle Lys var slukkede, og det var et helt Ulykkelig, at Mariæ Hører kunde finde Vej mellem Skytterne uden en eneste ledende Opstiraale.

Marie var vant til næsten at skulle staa paa Govedet for at komme gennem Græstørshytternes lave Indgangsaaubning; hun var vant til Urenlighed og ilde Lugt, men i Nat havde en ny Ubegærlighed forenet sig med de øvrige. Et Vaal var tændt midt paa Gulvet, og da der lige saa lidt findes Kammerer som nogen Slags Ventilation i den afrikanske Bygningskunst, var Gatten fuld af Røg. Hun samlede sig frem til den stoffels døende Kvindes Leje; men hele Rummet var saa fuldt af Røg, der laa spredte omkring paa Gulvet, at hun maatte vende om i Halsmærket.

Nogen fulgte hendes Sine og hendes Hals, saa at hun i nogen Tid ikke kunde tale. Den unge Kvinde laa paa et Tæppe i et Sjørne, og hendes Familie paa Maatter omkring hende. Nye en af dem forsøgte at kaste hende Vindring, ikke saa meget som en Staal foldt Vand kunde de finde paa at give hende, skønt hendes Hals var tør af Føder, og Nagen forsøgede hendes Videlser. Der var ikke meget at gøre for Marie foruden det at vade den nøgne Kæber og Gane og lægge en Maatte under hendes Hoved. Marie knælede da ved Siden af Sengen og fremsagde de Vibelespro, hun kunde paa Swahili sproget.

Atter og atter maatte hun gentage det samme; den stoffels hage brød sig ikke om noget andet end dette ene: „Se det Guds Lam, som borttager Verdens Synd“.

De kvinder, der laa omkring paa Gulvet, nærmede sig og begyndte at gøre hende Uro. „Al, du har ingen Loff, du har ingen gentage fine Vibelespro og hør den Salme: „Allyse, du, som brast for mig“, som har været saa mange døendes Trøst og veget for dem paa Herrens Jesus.“

Næste Morgen fik hun Vand om, at Kænen var død, og at hendes Slagtninge anseede, at hun skulde have en kristen Begravelse.

Ingen paa Missionsstationen indtog Marie og Jakob vilde kunne læse Ritualer; den indfødte Lærer fra Kisha var fulgt med Joek tilbage dertil. Den indfødte Skolelærer i Baroka havde ikke læst Engelsk, altsaa var der ikke andet for Marie at gøre end selv at begrave den døde.

Viget blev paa de indfødtes fødevarlige Vis indføjet i Parkflader og ført op til den lille Begravelsesplads, hvor Palliser og de andre Missionærer laa. Marie læste det skønne Begravelsesritual, og Jakob overleste det for de forjængende.

Denne var Begyndelsen til Mariæ offentlige Embedsforretninger i Baroka. Samme Aften holdt hun Møde i Kirken, oplæsede Bønnerne og talte til Folket fra Prædikestolens Trin, ligesom Joek havde gjort.

Der var ingen Tid at spilde; ingen kunde vide, hvor snart den lille Menighed kunde være adspredt, og Lejligheden til at vidne for den var da forbi. Det Budskab, hun havde at bringe den, maatte bringes straks. Hun mindedes den døende Pallisers Paamindeelse om aldrig at lade nogen Lejlighed paa ubenyttet hen.

Hele sit Liv havde Marie ventet paa denne Lejlighed, der saa uventet tilbød sig. Det var saa ligegyldige Folk littede nu begærlig, og de, der før kun kom til Gudstjenesten for at følte, kom nu for at bede. En pludselig Forandring var foregaaet. — Forandring sker altid pludselig i Afrika, — og nu, da alle Bærerne var borte, og kun en Kvinde tilbage, som de indfødte i Stævnis til Missionskirken for at høre „det Livens Ord“.

Marie kunde ikke lende dem tomhandede bort. Dagen var aldrig længe nok til hendes Dagværk. Fra Solen stod op til Middag trængte Folket sig sammen om Solskloset. Om Middagen blev Flaget taget ned, og hun gik ned i Landsbyen for at se til de søge, som ikke var i Stand til at klare op ad Sjæret. Om Aftenen holdt hun Møde i Kirken.

Hele denne angstfulde Tid igennem holdt hun Møde hver Aften. Marie havde borte tale i Kirken end i fri Luft; det var ikke saa anstrengende for hendes Stemme, og selve Stedet og de Tanteformideller, det fremalidte, var en Hjælp for hende. Der var fuldt af Minder om David og Palliser og Joek og Campbell. Hans Tjeneres Liv vidnede endnu om Herrens Jesus paa dette Sted.

De var hans levende Brev, kendte og læste af Menneffene. Alle i Baroka havde lært af disse Breve, og hvad de havde læst, havde mod deres Billie grebet dem. Sin Genbesvarelse var disse Vidner, men de havde dog i al deres Svagbed afspejlet noget af det fulde Lys herover. Den Vælligt, der omgav de hvide Mandes Munde, gjorde mere for Herrens Sag her, hvor de havde øret deres Liv, end mange Aars sømmelig Arbejde.

Det var, som om Herrens pludselig havde aadnet dette Folks Hjerte paa vid Bag og givet Marie at fortsætte det Arbejde, som var saa vel begyndt. Saaledes fik denne franske Tid, uden at der kom noget Bud fra Campbell eller Joek. Luften var fuld af Nygter om Muhammedanerens Nædeløsheder. Det skønne og frugtbare Land vides Hvergen var næsten folketomt, og Baroka overbævnnet af Afskættninge.

Hver Dag bragte ny Grund til Engstelse. Nogen af de brændende Landsbyer laa nærmere ved, og til Tider kunde man endog høre Lyden af Skudningerne i det fjerne. Skønt Tjebst kunde man vente, at de røveriske Horder kunde naa Baroka, sætte Lid paa Landsbyen, og bortføre de forfremte Indvaanere som Slaver, inden de fik Tid til at flygte.

Op i al denne Angst og Forvirring var der intet andet at gøre end at vente taalmodig og overgive sin Sag i Guds Hænder og bede om, at hans Rige, — enten det saa skulde ske ved hans Sendebuds Liv eller Død eller ved, at hans Planer og Veje overgik Menneffenes, — dog frem for alt maatte faa Fremgang i Landet.

Jel end hun, at det skulde staa sin Lid til Gud. Hun maatte vide det Vejen. Alle Mytter maatte gattes i hendes Ansigt, naar hun viste sig iblandt det for i Taalmodighed og Haab at fuldføre den Gerning, Herrens hvide lagt i hendes Hænder, og overgive alt andet til ham.

Men Gud alene vidste, hvad disse anstrengende Dage og angstfulde Nætter kostede hende. Maatte de bederiffe kvinder, der fulgte hende med Sinen, medens Taarerne løb ned ad deres mørke Ansigt, havde en Anelse om noget af det. De elskede hende nu paa deres egen Vis, og Kærligheden kommer altid af Fortsaetse.

„Se“, sagde de til hverandre, „hun har talt med sin Gud, og hun har noget af hans Lys med sig.“

XXV. En Genvejning.

Efter adskillige Dages anstrengende March i den frøgtelige, tropiske Hede, naaede det lille Selskab, der var draget ud for at søge efter Campbell, til Wa-Kora, en Landsby tæt op til Kisha; her raadede Watson dem til at vente.

Kæberne var endnu ikke naaede saa langt, skønt det Vand, de var dragne igennem, var høret af Krigen. Joek havde ingen Lyst til at vente, han stemte for at trænge fremad saa hurtig som mulig. Men de Hørere, som havde ledsaget ham dertil, nægtede at gaa videre. Der var da ikke andet for, end at lade dem blive her i Wa-Kora og drage fremad alene. Watson tilbød at gaa med, men Joek vilde ikke modtage hans Ledelse, men lod ham blive tilbage hos Hørerne, hvem han paa lagde at vente, til han kom igen. Kisha laa kun en Dags Rejse borte, og derfor der ikke tilfødte ham noget, vidde de i Øbet af seks Dage kunne vende tilbage til Baroka.

Joeks Ledere fulgte ham med sørgmodige Blikke, idet han alene begav sig paa Vej gennem Dolene. Hans Øvre syntes dem haabøst, det var ikke langt fra at være Selvmord at gaa ubevæbnet lige i Armene paa Kjenden.

Et par Dage var det dog ikke, thi næppe en Time efter at Joek havde begivet sig af Sted, blev han tagen til Fange og ført for den Kræberhøding, som havde sit Hovedkvarter i Kisha.

Heldigvis for Joek var han saa meget hjemme i Landets Drog, at han indelig kunde forklare sit Grinde. Hødingen hørte taalmodig paa ham og modtog hans Gane, — en kofbar King, som han drog af sin Ringer, — men han vilde ikke tillade sig selv blot ved at give nogen som helst Meddelelse om Campbell, og han vilde være nødt til at holde Joek tilbage, indtil hans Overhøding, Fortien af Anpu, ankom.

Manden var ikke uvenlig; Joek havde blodgjort hans Hjerte ved sin værdifulde Gane, og han førte ham til sin egen Høtte, hvor han satte sig over ham. Det var en lang, lang Dag; medens Joek lod her paa Gulvet i Høtten og saa ud paa den solbede Forveplads, var det, som om alt, hvad der var set hele hans Liv igennem, gled forbi ham. Meget, som han ikke havde tænkt en Tanke fra den Tid i hans Barndom og første Maadom, da det foregik, kom nu tilbage saa lyslevende, som var det først set i Gaar.

Endelig var da den lange Dag til Ende, og ved Aftenstid blev der Uro omkring Teltet. Joek troede, at Kræberhødingen nu kom, men det viste sig at være hans Vært, som i en Begyngelse var bleven faaret af en forgjætt Vil og nu blev bragt hjem næsten døende.

Joek glemte i dette Øjeblik, at han var Fange; han tænkte blot paa, at Manden sikkert vilde dø, hvis der ikke gjæbte sig blev bragt Hjælp. Han havde sin lille Komme-Medicinfase hos sig, og idet han stod de indfødte til Side, anvendte han de Raagemidler, som plejede at kunne hjælpe i saadanne Tilfælde.

Hele Natten vaagede han hos den faarede, medens dennes sølge vedligeholdte en usafbrudt Sylen udenfor Teltet.

Et fik han at vide i denne Nat, — at Campbell endnu var i Live. Hødingen vilde ikke besvare andre Spørgsmaal end det ene, at Campbell levede og havde det godt; han vilde ikke vide mere. Fortien ventedes samme Dag, og da vilde den hvide Mandes Skæbne blive afgjort.

Alle blev overraskede ved om Marqanen at finde Hødingen levende og helbredet, og en hel Skare søgte og faarede blev straks bragte hen til Teltet, for at den hvide Doktor skulde helbrede dem. Hødingen, som endnu ikke kunde forlade sit Leje, iaagttog ham med stor Interesse, medens han forbandt Saarene og uddelte den Medicin, som gæmtes i hans lille Bidunderkuffe. Senere paa Dagen blev Joek ført til en anden Høtte længere borte i Landsbyen, og Bagten blev fordbloet som om man frygtede for, at han skulde forsøge at flygte.

Det var en trang Dag under Engstelse og tropisk Hede; først benimod Aften kom Fortien. Joek hørte Larm af Hornblædere og Trommeslaagere, Naaben og Sylen udenfor Høtten, og han vilde have givet, hvad det skulde være, for at vide, hvad der foregik; men et Tæppe var opbænet for Døstraabningen, og Bagten passede omhyggelig paa.

Larmen vedblev indtil længe efter Midnat. Mandene drak Pomo og holdt Gilde til langt ud paa Natten, og Skrigene og Stridsraabene gængs endnu længe, efter at Gildet var forbi.

For første Gang begyndte Joek at tabe Modet, thi hvad kunde man vel haabe af denne vilde Hø? Skønt Ulykkelig var der til at faa Campbell frelst? Det gjorde ham ondt for Marie, og Tanken paa hende førte ham ganske naturlig tilbage til Cambridge, det gamle Liv og de gamle Ansigt, Athesa og Jonna og Skumringen i det svagt oplyste Værelse, og Johannes Mærkningskana. Det var, som hørte han hendes Stemme udenfor Teltet og de vedfættede Ord: „En Dag! En Dag!“

Han hørte det ganske indelig, han forstod hvert Ord aldeles klart.

Da klarede Blikket, saa jeg jer, At ingen Skjæger findes mer, Som mærke mellem dig og mig, En Dag! En Dag!

Han var saa sikker paa, at det var Johannes Stemme, at han rejste sig fra den Maatte, hvorpaa han havde sovet og sad øvrest, medens Døden brød frem af hver Pore, da Tæppet foran Høtten blev trukket til Side.

Han ventede formelig at se Johanne, men for

ham stod en vild med et skrækindjagende Øre. Det var den Svøding, hvis Saar han havde helbredet.

Manden gjorde tegn til Raadbed og til at følge ham, og Joek tog sin Hæ og forbandt i Rattens Mærke. Vilde han blive ført frem for Fortien, eller skulde han benettes?

Han var saa forvirret, at han endnu, medens han fulgte den vilde Svøding, søgte sig henfat i Drømmenes Land. Johannes Stemme led i hans Treen, en Haand vintede ham fremad, og i den mørke Skybante foran ham var en fugl Lystraale ligesom en Binduesklude. I et Nu fremfaldte den Mindet om de tomme Klader paa Baggen i Mindehallen i Cambridge og Pallisers Ord:

„Der er tre ved Siden af hverandre, — til David — til dig, til.“

Hødingen afbrød pludselig hans Overvejelser. „Du har frelst mit Liv, hvide Mand“, sagde han paa Swahili-Sproget, som Joek forstod, „og jeg er ikke utaknemmelig. Derfor du bliver her til Daggr, vil du blive dræbt sammen med den anden hvide Mand. Se, jeg giver dig din Frihed og dit Liv. Her er en Hører, som vil bringe dig saa langt som til den nærmeste Landsby, derfra maa du flynde dig til Kshien. Der er ingen Sikkerhed i Baroka. — Jeg har talt.“

Den vældigste Svøding vilde straks paa Stedet have sendt ham bort, men Joek var ikke faadan at slippe af med. Han erklærede, at han havde ikke i Sinde at forlade Kisha, før han havde set Campbell. Han var aldeles ubegærlig. Han vilde gaa tilbage til den Høtte, han havde forladt; om det skulde være, vilde han lade sig flaa ihjel næste Morgen sammen med den anden hvide Mand; men han vilde ikke tage ind i Liv og Frihed uden at have set ham.

Da Svødingen fandt, at Nagen ikke vilde lade sig overtale, førte han ham til sin egen Høtte, som laa ved Indgangen til Landsbyen, og forjægte at overbevise ham om det taalmodige i at ville falde til Liv bort.

Joek littede til hans Formyndelse med et aandsfrærende Udbrud, som om hans Lænder var mange Mil borte; han mindedes sit Øste til Marie, og hendes hvide Ansigt dukkede frem for ham. Han saa to Kvindeansigt paa en Gang i Mærket, — Mariæ og et andet; et blegt, udæret, juertefuld Ansigt, som han mindede en Gang at have set i Gaarden til St. Gushort. Det var Campbells Moder; i et Nu stod hendes Ansigt for ham med dets forjængende Udbrud, de bærende Læber og Taarerne paa de indfaldne Kinder. Svovort stredte disse to faaledes paa ham just i dette Øjeblik!

„Det vil snart være for sidste!“ sagde Svødingen advarende. „Snart vil du ikke mere have noget Raag.“

Joek tog sit Liv frem, — et stort, prægtigt Revertur af Guld, — og laa, hvad Klaffen var. Om en Time vilde Dagen bryde frem. Han berørte sig tilføjelst Hjeren, og Uret slog. Svødingen sprang op, som ramt af en Pil, men Joek beroligede ham og holdt Uret med dets lange, glimrende Klæde, som han hidtil havde båret skjult under sine Klæder, frem for hans Sjæ.

En Tanker var slaaet ned i ham.

Hødingen betragtede Uret med ufordult Beundring og en Forbavselse, der var blandet med Ærefrygt, medens Joek hurtig forklarede dets Anvendelse. Han holdt det hen til den vilde Tre, saa denne kunde høre det disse, han viste ham den bevægelige Haand, der saa hastig kunde vise Tiden, han rørte ved Hjeren, som fik det til at tale, og til sidst aabnede han Bærket, saa Svødingen kunde se dets vunderlige Mechanisme. Den vilde Mandes Sjæle fundede af Begærlighed. Det var lykkedes Joek at vække hans Interesse.

„Hvis du vil lade mig tale alene med min hvide Broder, medens denne Haand bevæger sig herfra og dertil“, sagde han og pegede paa et Kvarter paa Uret. „Al dette være dit, dette og Kæden.“

Hødingens Sjæ lmede, men der gled en Sty over hans Ansigt. „Dette gælder mere end mit Liv“, sagde han sørgmodig og rystede paa Hovedet.

„Det er kun en fort Tid“, sagde Joek, „se, hvor hurtig det gaar“, han pegede paa Biseren, „der er allerede gaaet et Minut. Det er ikke meget forlangt, kun et Par Minutter for — for at sige Farvel til min hvide Broder. Bagterne lover, du kan bringe mig derhen uden at vække dem. Ingen behøver at faa det at vide.“

Endnu rystede Svødingen paa Hovedet.

Joek lagde Haanden over Sjænen. Fortalte han sin Hætte det alt sammen, eller søgte han blot at bortjage de to blege Kvindeansigter, der syntes at stirre paa ham gennem Ratten?

„Se en Gang“, sagde Joek. Han berørte Hjeren, og i samme Øjeblik slog Uret igen.

Dets Klang lod til at have magnetisk Magt over Svødingen, han rystede over hele Legemet, saa snart han hørte den.

„Det er den store Mandes Voks“, sagde han, „og jeg kan ikke sige nej. Det er vel værd at vove Livet for. Jeg vil forsøge.“

Hødingen gik og lod Joek ene tilbage i Høtten. Det syntes Kjøb, som om han havde været borte i Tjerner, og dog var der kun gaaet nogle faa Minutter, da han vendte tilbage og vinkede ad Joek, at denne skulde følge ham.

„Har du bedt til din Gud?“ sagde han: „Alle Bagterne er drukne og fover, der er ingen Hæere for at komme til at vække dem.“

Den Høtte, hvori Campbell sad fængslet, var ikke langt borte, og nogle mørke Skikkelser laa drukne og sovende om dens Dørtærskel. Joek vilde være falden over dem i Mærket, hvis Svødingen ikke havde advaret ham om at være forsigtig.

Ved Høttens Indgang standsede han, og Joek saa endnu en mørk Skikkelse, som ventede udenfor. Det var den Hører, som efter det korte Møde skulde ledige ham til den nærmeste Landsby.

Bed Høttens Dør tog han Affid med Svødingen og lagde den israaelnde Gave i hans Haand.

hans Ansigt var bedækket med et tykt Skaag; han var saa forandret gennem Videlser og Jangenskab, at Joek næppe kunde kende ham igen.

De to Mand greb hinandens Hænder og saa hinanden ind i Ansigtet, og saa brast Campbell i Graad. Joek vilde maatte have gjort det samme, hvis han havde haft Tid dertil; men han havde ikke Tid.

„Kære, gamle Ven“, sagde han, „du har haft en skræffelig Tid.“

„Hvorledes er du kommen her?“ spurgte Campbell, da han endelig kunde tale.

„Lige meget, hvorledes jeg er kommen her“, sagde Joek oppimpende, „jeg er kommen for at hente dig. Du maa herfra i Nat, nu, — straks — og føre Marie til Kshien.“

„I Nat, — jeg troede, —“

„Lige meget, hvad du troede, gamle Ven; en Mand ventte her udenfor for at føre dig til den nærmeste Landsby, hvor Watson og flere Baroka-Folk vente paa dig.“

„Vente paa mig? Jeg tænkte, —“

„Det er det samme, hvad du tænkte. Marie er i Fare, — Missionen er i Fare. Du har ikke Tid til at tænke, du maa flynde dig tilbage, du maa ingen Tid spilde paa Vejen. Du maa, —“

„Men Høgrabe, hvad er det, du gør?“

Campbell kunde vel have Grund til at spørge faaledes. Joek havde truffet den simple Norfolk-Strække af, som han altid bar, nu trak han ogsaa Gamalæder, Knæbentlæder og Stræmper af.

„Hvad jeg gør“, sagde Joek med et Smil, — faadan et lyst Smil, — Campbell mindedes det fra gamle Dage i Foreningen, naar han saa op til Galleriet og langt ud over det. Nu er der ikke Tid til at forklare, hvad jeg gør. Du kan ikke vende tilbage i den Dragt; du maa lade den blive her. Du maa gaa tilbage i mine Klæder.“

„Na, men hvad mener du, Høgrabe? Hvad er det, du gør?“

„Der er ingen Tid til Forklaring, kære Ven. Høreren ventte her udenfor. Skønt Tjebst kan han komme herind. Du maa stole paa mig.“

Joek trak Campbells afrikanske Dragt af ham og nødte ham til at tage de Klæder paa, som han selv lige havde afstøret sig. Campbell var ikke magtig til at gøre noget som helst Modstand, han var som et Barn i Væmmer Hænder.

Kære Høgrabe, hvad skal dette betyde? Hvad vil du gøre? Na, du ved ikke, hvad disse Menneffer kunne lade paa.“

„Jeg skal nok klare mig, kære Ven“, sagde Joek forsværet, medens han fejte forsøgte at trække i de Klæder, Campbell nus havde baaret. „Jeg skal nok komme ud af det, — siden skal jeg medes med dig.“

„Høgrabe, du indtager min Plads! Nej, jeg kan ikke tillade dette! Gud ved, jeg er ikke bange for at dø.“

„Hvem taler om at dø? Du har et Arbejde liggende for dig, du skal bringe Marie ud til Kshien. Du skal advare Folkene i Baroka. Derfor du svigter, vilde de alle omkomme.“

Wendens han endnu talte, trak Joek sine egne Stræmper paa Campbells modstræbende Hæder, knappede Stræmper om ham og drag den bredbandede Hat ned over hans Sjæ.

Forklædningen var i det svage Lys fortraffelig. De var saa omtrent af samme Højde, og selv en hvid Mand vilde have haft svært ved at se forskel paa dem.

Forvædningen forfættede ikke et Øjeblik for tildig; endnu medens Joek talte, løftede Høreren uden for en Alig af Tæppet og vinkede, at han skulde komme.

„Høgrabe! Na, kære Høgrabe! Jeg kan ikke modtage dette Offer.“

„Stille, du vækker Bagten; du skal gaa lige imellem dem. Det er for Mariæ Skuld. Det er den eneste Maade, hvorpaa hun kan blive frelst.“

„Høgrabe! Jeg kan ikke!“

„For Mariæ Skuld! Der er ingen anden Udvej. Gud velsigne dig, O, Gud velsigne dig!“

Joek stod ham ud af Høtten. Han turde ikke en Gang trokke hans Haand, thi i samme Øjeblik vilde Campbell have vendt om. Den eneste Lejlighed for at faa ham af Sted, var at udlevere ham til Høreren og lade denne bringe ham bort, før han fik Tid til at tænke.

„Gud velsigne dig, Broder! O, Gud velsigne dig!“

XXVI. Gennem alle Livets skiftende Aar.

Efter selv den længste Nat vil det dog altid blive Dag paa. Den Sty, som overflogede Missionen i Baroka, var færdig med Søb. Troen var bleven prøvet, alvorlig prøvet, og de mere engigtelige havde raadet til, at Missionsstationen helt skulde forlades. De drebare Liv, som var bleven saa frit, saa glad begjærede, var for det forte, menneffelige Syn uerstattelige Tab; men de var ikke spildte.

Guds Veje er usporlige, naar han vil føre sin Sag igennem paa underfuld Vis; men han kan føre den igennem, og han leder de menneffelige Videnskabere, saa de alle maa tjene hans naaderige Beslutninger. Nu er der en blomstrende Mission i Kisha, Afrikas Marker modnes til Høsten, og paa dette Sted i det mindste er der ingen Mangel paa Arbejdere.

Campbell var en af de første, der tilbød at vende tilbage, da der atter var bragt No og Orden til Veje i Landet. Da han gik ifte alene. Marie fik sit gamle Værelse paa Missionsstationen, men hun forestod ikke længere Solskloset. En ung Englelejerfiske, en høj, statelig Dame med milde Sjæle havde selv ladet bygge og indrettede et Solskloset i Landsbyen, for at de søge ikke skulde være nødt til at sige op ad Været. Sur selv klatter ret ofte derop, naar hendes Bligter tillader hende at være borte fra Solskloset.

Hun er aldrig Ulykkelig, end naar hun sidder og ser paa alle de Kunstfæfker, Mariæ lille Barn, en frisk, rødmøstet Dreng udsører, medens han Dagen igennem tumler ud og ind af Verandaen. De skønneste Timer i Jonnas selvformagende Liv er dem, hun tilbringer sammen med sine kære Medarbejdere paa Været.

Det er et udygtigt Syn, naar hun ved Hjælp af nogle tropiske Vlooster drager Mariæ Barn fra Moderens Skød ind i sine udbredte Arme.

Den første Rejse fra denne fikre Gaard til Johannes skærmende Raad foretog han, medens Campbell stod og saa til med en højt mærkelig Taage for Sjænen. Na, han maatte vel se gennem Taage, thi dette lille Missionsbarn bar Navnet — Jo o.